

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 2

15. februar 1984

20. årg.

Guds rettferdighet ved troen på Jesus Kristus for alle og over alle som tror

(Rom. 3,22.)

Dette ordet gir svar på et viktig spørsmål. Når sjeler som søker nåde har hørt meget om den Guds rettferdighet som gjør menneskene salige, har de gjerne ennå et viktig spørsmål: Hvordan og når får jeg også *del i* denne Guds rettferdighet? Hele verden er forlikt med Gud, men derfor blir ikke alle mennesker salige. Hvordan skal jeg vite at jeg har del i Guds rettferdighet? Her står: *Guds rettferdighet ved troen på Jesus Kristus.* Det dreier seg om en *sikker tro på Jesus Kristus.* Og Guds rettferdighet, sier apostelen, kommer til alle, er *for alle og over alle dem som tror.* Hva du enn synes, og hvordan du enn føler det i ditt hjerte, Gud sier likevel overalt i Skriften: Den som tror — ved troen — av tro — tro på den Herre Jesus osv. Men så er det et annet spørsmål som blir viktig: *Hva er troen?* Hva menes det med troen på Jesus Kristus? Du kan ikke få noe sikrere svar på det, eller noen bedre beskrivelse av den frelsende tro, enn ved å gi akt på de steder i Bibelen hvor Kristus selv erkjenner at et menneskes tro er frelsende. Der hvor Jesus sier: Din tro har frelst deg, el-

ler liknende, der kan du se hva den frelsende tro er, hvis du bare vil legge merke til hvordan de menneskene hadde det som fikk dette vitnesbyrd. Og hos alle disse vil du alltid finne ett og det samme: Det var syndere som med alle sine forsøk etter loven ikke hadde kunnet bli rettferdige og finne fred; men de var tvert om blitt mere og mere ulykkelige og rådville. Men så hadde de fått høre evangeliet om Kristus, og derfor kom de til ham og søkte uforskyld nåde.

Lovens og profetens vitnesbyrd om Kristus var kjent av folket, så kom døperen Johannes og pekte på det Guds lam som bærer verdens synd, og så trådte Kristus og hans apostler fram med forkynnelsen av evangeliet.

Men alt dette ble aktet for intet av alle dem som fant trøst i sin egenrettferdighet. Bare fattige og hjelpeøse syndere ble dratt av Ordet til Kristus. Og så gikk det som Johannes sier: «Så mange som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn, *dem som tror på hans navn.*» Og ved en slik tro ble de *nye mennesker* i hjerte, sinn og hu, likesom

de også fikk nye krefter. De ble «født av Gud», slik at de hele livet igjennom hang ved Kristus og var hans etterfølger. Dette forteller Skriften deg. Av det vet du *hva den frelsende tro er*; ikke bare kunnskap om Gud, Kristus og evangeliet, ikke bare at du holder for sant og taler om det. Men at du, fordi du er i virkelig nød med din synd og ikke kan finne noen trøst i alt ditt strev med din daglige anger, bøn og guds frykt, blir så innstatt av evangeliet om Kristus og Guds rettferdighet i ham, at du ikke kan være uten det.

Da har du et slikt hjerte at du hungrer og tørster etter denne nåden. Når du får tro og tilegner deg den, har du virkelig trøst, glede og kjærlighet i ditt hjerte, lyst til Guds ord, og merker barnekårets ånd i ditt hjerte så at du kan rope: Abba — Fader.

Men når du ikke får tro at du eier Guds nåde, blir du på ny ulykkelig og hungrer og tørster etter den. Se, med et slikt sinn er du et helt annet menneske enn alle vanstro. Slik er den frelsende tro. Og selv om du nå har lyst til Guds lov og

all synd er en plage for deg, kan det likevel gå så forskjellig med deg. Stundom roper du i angst i ditt hjerte og er nærværdig å fortvile. Stundom føler du deg kald og død.

Men med all denne veksling er du likevel rettferdig i Kristus. Du eier selve *Guds rettferdighet*. Og du eier den bare fordi du *tror på Kristus* på den måten som her er talt om. Vår rettferdighet i ham kalles derfor en rettferdighet ved troen på Jesus Kristus. Og i Rom. 4,13 kalles den *troens rettferdighet*.

Den kalles aldri noen annen nådegavens rettferdighet, f. eks. omvendelsens rettferdighet, ydmykelsens rettferdighet, kjærlighetens rettferdighet. Nei, bare *troens rettferdighet*. På den måten er det gitt til kjenne at rettferdigheten ikke består i noen Åndens frukt, men er Guds Sønns egen rettferdighet, som vi får ta *imot* ved troen. Den består altså heller ikke i selve troen, men vi eier den ved troen, fordi troen mottar den. Derfor kalles den også «*troens rettferdighet*».

C. O. Rosenius.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.

Bladet blir halde opprørt av frivillige gäver.
Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Tlfon (055) 58363

Alt som har med bladet sin eksp.
blir sendt dit, som tinging, opppseiling
og adresseforandring.

Gäver til bladet kan sendast kass. S. Böhn
postgiro 5 68 21 33.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund.
Tlf. (055) 51 080.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærøbø Telf. 04-433685.
Kass. Sverre Böhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932.

OYSTESE TRYKKERI A/S

land måtte holdes. De som formidlet innbydelsen ringte et par ganger og ba meg ta min bestemmelse opp til ny overveielse. «— Du kan ikke avstå fra en så lærerik Amerika-ferd for å tale på noen møter i Finland», hette det.

Jeg kjente at Herren hadde et oppdrag for meg og sto fast ved min beslutning. Den dag flyet skal gå til USA, var min mors begravelsesdag, og så allerede da, at det fantes en serskilt mening med det som skjedde. Ordet fra salmenes bok oppleves. «I din hånd er alle mine tider.» Mors hastige hjembud streker under livets alvor og nødvendigheten av å benytte tiden rett.

Fra en kolportørs reiseminne:**LOTS HUSSTRU***Løftet og fristelsen*

Sommeren 1947 kom jeg første gang til Finland som forkynner, og besøkte for et par uker noen venner og kristne forsamlinger i Østerbotten. Guds velsignelse av Ordet og de helliges forsamling gjorde reisen til en vederkvegelse. Våren 1958 lovet jeg å forkynne i sørøstre Østerbotten — som jeg da hadde lært å kjenne ytterligere gjennem flere besøk i forskjellige kirkesogn — og tiden ble bestemt til juli måned. Senere på våren fikk jeg innbydelse til å reise til et kirke-møte ICC's kongress i Buenos Aires. Alt var gratis fra Amsterdam via Florida — der et første møte skulle holdes — til Syd-Amerika og tilbake. Jeg så i min almanakk og sa det fra meg. Løftet til Fin-

Med Herren i skipet

En solfylt og varm julidag gikk jeg ombord i båten som førte meg fra Umeå til Vasa. Om kjensler har noen betydning, om hjertets minnelser stundom kan være pålitelig, var denne reise uvanlig gledelig og rik: som innesluttet i en sterk hånd, båret av vissheten om at Herren var med, fikk jeg være ombord og stige i land og gå inn i kallet. Min gode venn Jørgen Böhling, på den tid lærer og redaktør for en kristen avis, møtte meg med sin varme hilsen: Guds fred. Av alt som siden hendte under reisen, ved møter og i hjem og ute i Guds frie og vakre natur, skal jeg bare ta med fra minne og dagbok mitt møte med Lots hustru. Da lar jeg mye annet ligge som også var nødvendigt å fortelle om, som: Pedersøre gamle kirke og prosten Melins og hans hustru Ruts gjestfrihet i den store prestegården, besøket hos dikterpre-

sten Sven Englund i Larsmo og historikeren Tor Krook i Anders Chydenius' lave og lange prestegård i Karleby. Chydenius var en kjent prest, riksdaysmann og økonom, som arbeidet sammen på et «läger» med salmedikteren Sigurd Norrgård og et stille Herrens vær gjennem bykirken i Øja, der en forbederske bodde.

Lots hustru

En lørdag kom storm og styrtregn over den finske kysten. Om kvelden kjørte jeg og min vert i kirkeherren Stjernbergs bil på bløte veger til en by, der det var gudstjeneste i et hus som «martorna» bygget og som nå første gang skulle brukes til dette kristne møte — og som ellers var tiltenkt som bygdegård eller foreningshus. De dyktige husmødrene var glade og stolte over sitt verk — men som de fleste av dem hørte jo ikke til dem som bekjente Jesus som sin frelses.

Jeg hadde «valgt» en dypt trøstende og evangelisk tekst — om det var av feighet eller listighet visste jeg ikke da selv — og skulle tale om Herren som stryker ut våre synder for sin egen skyld, en Mester til å frelse. På denne vis skulle ingen «Marta» støtes eller forarges. Huset var fullt av mennesker, festen kjentes i luften — og en første taler steg opp og leste min tekst, Herrens trøstetale: «Jeg, jeg stryker ut dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke mere ihu.»

Jeg bleknet. Hele dagen hadde Herren plaget meg og sagt: — Du skal preke om Lots hustru!

Jeg hadde envist sagt nei. Hvorledes skulle jeg i de snille gode kvinnens hus kunne tale om kvinnens som såg seg tilbake! Men når jeg kom opp på talerstolen, leste jeg mot min vilje og skjelvende i mitt indre de mektige ord av Jesu munn: — Kom ihu Lots hustru! Og jeg lovet meg selv å være mild og betone dem svakt — men jeg tentest av deres alvor og hevet min røst i en kraftig tale om kvinnens som hadde hjertet festet i verden skjønt hun tilsynelatende hadde skin av å høre Herren til og hans utvalgte som var kalt til frelse og salighet. Det var dødsens stille i forsamlingen, og skamfull og forvirret krøp seg sammen i et hjørne etter møtet, og ulykkelig og opprødd gikk jeg ut til den bygd, der stormen etterfulges av en mild stillhet.

Søndagen med det nedbrutte treet

Tidlig neste morgen ble min vert kalt til telefonen. Etter en lang samtale kom han inn til meg og sa: — Jeg skulle hilse deg fra Lots hustru.

Og han fortalte at en dame ringte i fortvilelse og ba om forbønn. Hun hadde sett seg selv: kvinnens med hjertet i verden og en falsk bekjennelse om å være himmelvandrer.

Senere på dagen var det høgmesse i Pørtoms kirke hos Albert Tåg, den gode presten. Etter gudstjenesten var det samling i et ungdomslokale. Da jeg gikk dit fra kirken, ble jeg stanset av en kvinnelig student. — Jeg er Lots hustru, sa hun hviskende. — Var det dem som ringte i dag tidlig? spurte jeg. Hun stirret på meg; hun hadde ikke ringt, men hun

hadde vært på møtet i Påskmark og Herren hadde sagt til henne: — Du er en falskspillerske. Dine kjære foreldre tror at du er en av de hellige, men ved høgskolen lever du hemmelig et liv i ubotferdighet, og så pekte hun på et nedbrutt tre i vår nærhet: Slik er jeg. De sa i deres preken i går, at som et tre kan være fint og friskt i barken men morkent innen til, slik kan en kristen ha skin av guds frykt men i stormens tid bli åpenbart som tre et som ble brekket. Denne bjerk, det er et billede av meg. Jeg er en fortapt prestedatter.

Da fikk jeg peke på ham som utsletter synden. Og innen kvelden møtte jeg ennu en Lots hustru. Herrens ord åpenbarer sin makt.

Lerken

Ute på Fagerø ved Rangsby i Närpes sogn hadde jeg i 1949 lært å kjenne en blind ung mann som var åndelig klar-synt og såg underlige ting i Guds lov. Hans navn var Rafael, og denne dag

med nedbrutte trær og knuste hjerter talte han «som med engletunge» og jeg minnes hans tale: Det var en gutt i Østerbotten som elsket fuglesang. En dag fant han en lerkeunge på bakken og tok den med hjem i stor glede over å nu få sin egen sanger. Lerkeungen vokste og trivdes og syntes å være fornøyet med sin venn. Men den sang ikke i det hele tatt. Lei seg forstod gutten at han hadde truffet til å fange en lerke som ikke kunne synge, trolig den eneste i hele Finland. Og da gikk han ut på bakken og åpnet buret og sa: — Du lerke, som ikke kan synge, nå kan du flyve!

Og lerken løftet seg, først prøvende men snart raskere. Og som den steg mot frihet og sol, strømmet tonene ut fra dens strupe, frihetens og meningsfyldens sang til Skaperens pris. Og Rafael sa: Således er menneskene stumme, inntil Frelseren befrier sjelen, inntil salighetens hemmelighet åpenbares for sjelen. Da kom jeg etter ihu — Lots hustru — hvis sang forstummet.

Tore Nilsson.

For Jonatans skuld

2. Sam. 9, 1—8.

Mellom David og Jonatan rådde det finaste venskap — på tross av at kong Saul, far til Jonatan, stod David etter livet. I striden mot filistarane miste både Jonatan og kong Saul livet, og David vart konge.

Etter ei tid er gått, kan vi lesa fylgjande frå 2. Samuelsbok, v. 1—3:

«Ein dag sa David: Tru det endå er nokon att av Sauls-ætti? — då vil eg gjera vel mot han for Jonatans skuld. No hadde Saulsætti ein tenar som heitte Siba. Han vart kalla fram for David, og kongen sa til han: Er du Siba? Han svara: Ja, tenaren din heiter so. Då sa kongen: Er det ingen att meir av Sauls-ætti, so eg kan få gjort Guds miskunn mot han? Siba svara: Det er att ein son åt Jonatan, ein som er lam i både føtene.»

Så sende David bod etter han. Då han var henta, les vi i v. 7 og 8;

«David sa til han: Du tarv ikkje reddast: eg vil gjera vel mot deg for skuld Jonatan, far din; eg vil lata deg få all jordeigedomen som Saul, farfar din, hev havt, og du skal allstødt eta ved mitt bord. Då bøygde han seg at og sa: Kva er eg, tenaren din? Kvifor bryr du deg um ein daud hund som meg?»

Denne forteljing tykkjer eg er så fint eit bilet på den kjærleik Gud har til oss — på grunn av Jesus.

Vi høyrer til ei slekt som var ulydig og fall bort frå Gud. Vi er ikkje lenger heilage og reine, som dei fyrste menneska var før syndefallet. Vår falne, «adamit-

tiske» natur gjev seg utslag på så mange vis, og det vil fylgja oss heile livet.

Når vi skal tru evangeliet, tenkjer vi gjerne: «Dersom eg ikkje hadde falle i den eller den synda, dersom eg ikkje var så likessæl, så upåverka, kald og hard. Dersom eg bare var slik og slik, ja då skulle eg våga å tru at nåden også gjeld meg. Eg får liksom ikkje skikk på nokon ting.»

Så står vi fast så mang ein gong — og veit korkje ut eller inn. Denne erfaring lyt vi gjera, for «det er ikkje dei friske som treng lækjar, men dei som hev det vondt.» Matt. 9,12.

Lova sitt åndelege krav vil alltid døma deg, så sant det når inn til hjarta ditt. «For me veit at lovi er åndeleg; men eg er kjøtleg, seld under syndi.» Rom. 7,14. Guds lov har til oppgåve å gjeva oss ein «tilstoppa munn», så vi ser vårt «handikap» — og lyt erkjenna at vi er åndelege lame og døde. «Elendig, fortapt og forloret, se det er min attest.» Er det din attest? Korleis skal ein då kunna tru evangeliet og verta frelst?

«Det segjer eg dykk for visst og sant: Det kjem ei tid, ja ho hev alt kome, då dei daude skal høyra røysti åt Guds Son, og dei som lyder på henne skal leva.» Joh. 5,25.

«Det er meg openberra at eg eig barnерett, For Gud med meg i Kristus er forsona.»

David visste om Mefiboset sitt handikap. Gud veit også om ditt og mitt. Me-

fiboset vart henta til kongens bord — så lam som han var. På grunn av Jonatan — hadde ikkje hans handikap noko å seia for David. Det var heller ikkje hans handikap som skaffa han adgang til kongens slott. Nei, for David låg årsaka åleine i forholdet til Jonatan.

«Halt og blind byr han inn,
Syndere og fromme.
Hvem som vil lytte til,
Får til bryllups komme.»

Jesus gjekk inn i vår slekt, kor han vart den andre Adam. Han gjorde aldri ei synd. Han oppfylte lova sitt krav. Til sist tok han strafka for vår synd. Dette gjorde han altså ikkje for seg sjølv, men for deg og meg.

Det du nå måtte kjenna på, som lova krev av deg og som du ikkje har å gjeva lova, nettopp det var det Jesus oppfylte og ordna opp i, slik at ditt «handikap» ikkje treng hindra deg i å ta til deg ordet om Jesus og hans verk for deg. Tvert imot skulle det vera med og驱ra deg til Jesus.

Høyr du Davids ord då Mefiboset kom til han:

«Du tarv ikkje reddast: eg vil gjera vel mot deg for skuld Jonatan.»

«Alltid salig på Guds dyre ord,
Alltid får eg eta ved hans bord.
Å det er ei lukka her på jord
Å få vera salig!»

Får Herren stella med oss, vil vi nok mang ein gong fortsetja å spørja med Mefiboset:

«Kva er eg, tenaren din? Kvifor bryr du deg um ein daud hund som meg?»
Og svaret blir: Åleine for Jesu skuld!
«Min nåde er nok åt deg.»

«Jeg tilflukt hos Jesus har funnet,
En tilflukt i glede og sorg,
For meg har han kjempet og vunnet,
Forsoningen er nå min borg.
Der finner jeg redning i nøden,
Hvor ille det har gått,
Ja, hvile og trygghet i døden,
Min straff har min Jesus utstått.»

Ragnar Opstad

Er Gud med oss, kven er då imot oss?

(Rom. 8,31)

Alt er avhengig av vårt forhold til Gud, for oss menneske, av om Gud er med oss eller me har Gud imot oss. Og det er igjen avhengig av vårt forhold til Jesus, og av den stoda me tek til Jesus og evangeliet om han. Og Skrifta lærer klart at her finst ingen nøytralitet eller mellomstilling, anten er Gud med oss eller imot oss. «Den som ikkje er med meg, er imot meg, og den som ikke sankar med meg, han spreider.» (Matt. 12,30.) Slik talar Jesus og Guds ord, som er sanninga.

Kven er så disse *oss* som Gud er med? Som er på Guds sida, og som soleis har Gud med seg i livet og kampen og striden her i verda? Det er alle Jesu læresveinar, dei som er utvalde og kalla av Gud. I avskjedens stund då Jesus sa dei skulle gå ut til alle folk og forkynna ordet om Guds rike til verda sin ende, så sa han også: Og eg er med dykk alle dagar, eg som har fått all makt i himmelen og på jorda.

For det andre, om me held oss til Rom. 8. kap., så ser me i vers ein at han talar om *dei som er i Kristus Jesus*, dei som livsens Ande har frigjort i Kristus Jesus frå synda og døden si lov, me som ikkje ferdast etter kjøtet, men etter Anden, dei som let Anden råda, dei som Guds Ande bur i, dei som vert drivne av Guds Ande og er Guds barn ved trua på Jesus, fordi dei har teke imot Jesus og orda hans i hjarta.

Og av vers 28 og fylgjande ser me at det er dei som etter Guds rådgjerd har vorte kalla. For dei som han fyrst kjennde, dei hev han fyreåt etla til å likjast bilete av Son Hans, so han skulle vera den fyrstefødde av mange brør; og dei som han fyreåt etla til det, dei hev han og kalla, og dei som han kalla, dei hev han og rettferddiggjort. Og så spør apostelen: *Kva skal me då seia til dette? Er Gud med oss, kven er då imot oss?*

Ja, kva vil du seia til dette? Eg for min del kan ikkje anna seia enn: Takk, takk du store og gode Gud, takk Herre Jesus Kristus for din store kjærleik, for det du gjorde for meg og er for meg!

Skrifta fortel at «Gud står dei stolte imot, men den audmjuke gjev han nåde.» (1. Pet. brev 5, 5—6.) Av dette ordet ser me at skillet på dei som har Gud med seg og dei som står Gud imot, det sit i menneskehjarta. Den som let seg audmjuka under Guds veldige hand, bøyer seg under Guds ord som seier at me er fortapte og hjelpelause syndarar, «skuldige til døden for syndene mange, bunden i lekkjer på syndeveg lange», og i denne tilstand vender seg til Gud, han gjev Gud nåde. Og den audmjuke som ber om nåde og får nåde hjå Gud, hans hjarta har gitt opp motstanden mot Gud og er komen over på Guds sida. Det viser Jesus oss klart i likninga om tollaren i templet, som bad: Gud være meg syn-

daren nådig, og etter Jesu ord gjekk rettferdiggjort heim til sitt hus.

Den stolte derimot har eit hjarta som alltid står Gud imot, står Guds ord og den Heilage Ande imot, når han overbevisar om synd og skuld overfor Gud, at du er død overfor Gud i synd og overtredelse, utan liv i Gud og på fortapings veg.

Det vantru og stolte menneskehjarta reknar alltid med seg sjølv, med eigne gjerningar og eiga rettferd for Gud, og er du av dei så kjenner du ikkje Guds rettferd og strevar difor med å grunna eiga rettferd, som Paulus seier om frenданe sine etter kjøtet — jødefolket — og slike er utan behov for ein frelsar og treng ikkje og tek ikkje imot nåde frå Gud.

Er Gud med oss, kven er då imot oss?

Er du av dei som har teke imot Jesus, og funne nåde og tilgjeving for alle dine synder, og er rettferdiggjort ved trua på Jesus, vil du nok få mange imot deg, men når Gud er med oss kan inga makt få oss bort frå Guds kjærleik i Kristus Jesus, vår Herre. Den som lever i nådens rike, lever i «seierens rike».

Kven vil klaga Guds utvalde?

Mange klagar Guds utvalde, djevelen er anklagaren framfor alle, verda eller det vantru menneske anklagar alltid Guds utvalde, og likeeins alle religiøse og eigenrettferdige menneske, og sameleis vårt eige kjøt — det falne menneske i oss. Og me må gi dei rett i mykje av anklagen, at me i oss sjølve ikkje svarar til

det me vedkjenner oss: Å vera Guds utvalde, heilage og kjære, reine og rettferdige for Gud, slik Skrifta uttrykkjer det. Når du møter slik anklage, må du ikkje sjå på synda i deg, feilene og manglane du blir anklaga for og gi anklagaren rett. Gjer du som Paulus som viser til Gud som har rettferdiggjort syndaren: «Gud er den som rettferdiggjer», «Han som ikkje sparde sin eigen Son, men gav han for oss alle, korleis skulle han kunna anna enn å gjeva oss alle ting med han.»

Overfor Gud og hans rettferdigheit, han som rettferdiggjer kvar den som trur på Jesus Kristus og hans verk for oss, må alle anklagarar teia. Den som Gud har erklært å vera rettferdig på grunn av trua på Jesus, kan ingen anklage nå, for Jesus, Guds Son, er din forsvarar, han går god for deg. (Hebr. 7,22—8,2.)

Kven er den som fordømer?

Alle sanne Guds barn, Guds utvalde, er ikkje ukjende med han som seier: Er du eit Guds barn? Du som bekjenser og trur at du høyrer til dei utvalde, heilage, reine og rettferdige for Gud, sjå berre korleis du er, med ureine tankar og kjærleik til synda, eigenkjærleg og æresjuk som elskar deg og dine meir enn Gud og dine medmenneske, du er ein hyklar som gjev deg ut for noko du ikkje er, du er verdsleg og uåndeleig. Du spør: Kvar skal eg hen med denne nauda? Vend hjarta og sinn til Jesus, til Ordet: Jesus er den som har døydt, ja, meir enn det, som og har stade opp att, som og er ved Guds høgre hand, som og bed for

oss. So er der då inga fordøming for dei som er i Jesus Kristus. (Rom. 8,1.) Alt dette som du blir anklaga for og dømd for, det la Gud på Jesus som bar det opp på Krossen og rudde det unnan med di han nagla det til krossen. Eg reknar ikkje Guds nåde for inkje, for dersom rettferd er å vinna ved lova, då døydde Kristus utan grunn. (Galat. 2,21.)

Ser du på deg sjølv, på ditt gamle eller naturlege faldne menneske, lyder på anklagaren som fordømer deg, og som seier at du kan ingen rett kristen vera, og kjem til same slutning som han, då kjem du i skade for å gløyma Jesus og reknar han for inkje, reknar ikkje med han — utan at du er klar over det.

Gløym aldri at sjelefienden aldri presenterar seg med sitt rette navn, men han gjev seg ut for å vera Gud, at det er Gud som ser slik på deg og fordømer deg og ikkje vil vita av ein slik som deg. På denne måten får han venda synet ditt bort frå Jesus og over på deg og det du er etter kjøtet. Det finst berre ein veg å gå for å sigra i anfektinga: Gjer som Paulus og vis han til Gud som har rettferdigjort deg ved trua på Jesus. Vis han til Jesus som døydde for dine synder, og det som meir er, som sto opp frå dei døde, for opp til Himmelen der han bed for deg og viser seg fram for Faderen i din stad. Evangeliet om Jesu død og blod for oss,

er det einaste som kan reinsa deg for Guds åsyn, og det einaste som kan reinса samvitet frå synd og døde gjerningar, så du eig frimod til å vedkjenna deg Jesus og den barnerett han har vunne oss.

Kven vil skilja oss frå Kristi kjærleik

Det kan verken trengslå eller angst eller forfylgjing, heller ikkje svolt eller fatigdom, ingen fåre eller krig — deriblant atombomba — seier Guds ord. Sjølv om dei kan gi oss mykje liding, me kan verta behandla og rekna som slaktesauer, ja, bli drepne her i verda. Men i alt dette vinn me meir enn siger ved han som elskar oss.

Og apostelen sluttar av kapitlet med å vitne: For eg er viss på at korkje død eller liv, korkje englar eller makter, korkje det som no er eller det som koma skal, eller noko velde, korkje høgd eller dypt eller noko anna som skapt er, skal kunna skilja oss frå Guds kjærleik i Kristus Jesus.

Ingen ting kan hindra Gud frå å elska deg i Kristus Jesus, og alt det du ser hjå deg kan aldri hindra Jesus frå å elska deg. Han seier til deg at eg har løyst deg så dyrt. Våg deg ut på hans ord, forlat deg på dei i liv og i død, og du har lovnaad om at du skal erfara at læra er av Gud.

Amund Lid.

Fra korset drar Jesus syndere til seg

Av David Hedegård

Og de korsfestet Jesus og ugjerningsmennene, den ene på hans høyre og den andre på hans venstre side, og Jesus midt i mellom. Det var den tredje time da de korstfestet ham. Men Jesus sa: «Fader, forlat dem! For de vet ikke hva de gjør.»

Men Pilatus hadde også skrevet en innskrift, og den satte han på korset. Og innskriften med klagemalet mot ham lød: «Jesus fra Nasaret, jødenes konge.» Denne innskrift leste da mange av jødene; for det sted hvor Jesus ble korsfestet var nær byen, og den var skrevet på hebraisk, latin og gresk. Jødenes yppersteprester sa da til Pilatus: «Skriv ikke: Jødenes konge, men at han sa: Jeg er jødenes konge!» Pilatus svarer: «Det jeg skrev, det skrev jeg.»

Da nå stridsmennene hadde korsfestet Jesus, tok de hans klær og delte dem i fire deler, en for hver stridsmann. Likeså tok de kjortelen. Men kjortelen var usydd, vevd fra øverst og helt igjennom. De sa til hverandre: «La oss ikke rive den i stykker, men kaste lodd om hvem som skal ha den!» — forat Skriften skulle oppfylles som sier: «De delte mine klær mellom seg, og kastet lodd om min kjortel!» Dette gjorde da stridsmenne.

Men ved Jesu kors stod hans mor og hans søster, Maria, Klopas' hustru og Maria Magdalena. Da nå Jesus så sin mor, og ved siden av henne den disippel han elsket, sa han til sin mor: «Kvinne! se, det er din sønn.» Deretter sa han til

disippelen: «Se, det er din mor.» Og fra den stund tok disippelen henne hjem til seg.

Og folket stod og så på. Og de som gikk forbi, spottet ham, og rystet på hodet og sa: «Tvi deg, du som bryter ned templet og bygger det opp igjen på tre dager! Frels deg selv og stig ned av korset!» Likeså spottet også ypperstepreste-ne ham seg i mellom sammen med de skriftlærde og sa: «Andre har han frelst, seg selv kan han ikke frelse! La Messias, Israels konge, stige ned av korset, så vi kan se det og tro! Han har satt sin lit til Gud: han fri ham nå om han har behag i ham! Han har jo sagt: «Jeg er Guds Sønn.» Også stridsmennene hånte ham, de gikk bort til ham og rakte ham eddik og sa: «Er du jødenes konge, da frels deg selv!» En av ugjerningsmennene som hang der, spottet ham og sa; «Er ikke du Messias? Frels deg selv og oss!» Men den andre svarte og irettesatte ham og sa: «Frykter du ikke engang for Gud, du som dog er under samme dom? Og vi med rette; for vi får igjen hva våre gjerninger har forskyldt. Men denne har ikke gjort noe galt.» Og han sa: «Jesus! kom meg i hu når du kommer i ditt rike!» Og han sa til ham: «Sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis.»

Kort før sin lidelse hadde Jesus sagt: «*Når jeg blir opphøyet fra jorden, skal jeg dra alle til meg.*» (Joh. 12,32.) Som så mange andre av Jesu utsagn i Johannevangeliet, har dette ordet dobbelt

innhold. Det sikter både på Jesu korsfestelse og på hans opphøyelse til den evige herligheten. Når hans livsverk på jord er fullført, skal han innta sin plass på Faderens høyre side i himmelen. Fra himmelen skal han dra alle mennesker — mennesker av alle slag — til seg. Det skulle skje gjennom Åndens gjerning, og Ånden virker gjennom evangeliets forkynnelse. Men forutsetningen for denne Åndens gjerning er Jesu fullbrakte verk på korset.

Jesus ble opphøyet på korset!

Hvem opphøyet ham? De romerske soldatene utførte selve bøddelgjerningen. «Og sammen med ham korsfestet de to røvere.» (Mark. 15,27.) Soldatene var vant til dette grusomme håndverket, så de ble ikke rørt av de dødsdømtes kvaler og jammer. Om noe i det hele tatt forbausest dem, var det at Jesus led taust og tålmodig med uendelig opphøyet verdighet. Da de drev de grove spikerne gjennom hendene og føttene hans, sa han ikke et ord.

Soldatene bare adlød ordre, og orden var utstedt av Pilatus, det romerske verdensrikets representant. Bak hans beslutning lå det voldsomme presset fra det jødiske folk og dets ledere. Men soldatene, Pilatus og jødefolket representerete — som vi tidligere har vist — hele menneskeheden, oss alle, deg og meg. Vi var alle med på å korsfeste Guds Sønn.

Hvorfor tillot Jesus at vi korsfestet ham! Svaret på dette spørsmålet finner vi i hans egne ord i Joh. 3,14: «Og like som Moses opphøyet slangen i ørkenen, således skal Menneskesønnen opphøyes, forat hver den som tror på ham, skal ha

evig liv.» Ordene hentyder til beretningen om kopperormen i 4. Mos. 21. Israelittene ble stukket av giftige ormer, men hver den som så opp på den kopperormen som Moses på Guds befaling hadde satt på en stang, han fikk leve. Den dødelige giften virket ikke lenger i ham, og livskreftene strømmet på nytt gjennom kroppen hans.

De ormbitte israelittene som vred seg i smerte der ute i ørkenen, er et bilde på den syndige menneskehett. Vi har alle den gamle slanges gift i hele vårt vesen og er derfor hjemfalne til den evige død. Men i sin ubegripelige barmhjertighet har Gud ved Kristi forsoning laget i stand for oss en motgift mot syndens gift, slik at hver og en som i troen ser opp til den korsfestede, får evig liv.

Det er liv i å se på det Golgata kors,
ja just nu er det liv øg for deg.

Å synder, så kom da til ham og bli frelst.
Se på ham som tok straffen på seg!
(Sangb. 107)

Jesus henger på korset som Mellommannen mellom Gud og mennesker.

Han henger på et kors, over jorden — synlig vidt omkring. Fra gammelt av har man sett dette som et symbol på hans embete som Mellommannen mellom Gud og mennesker. Han henger på sitt kors mellom himmel og jord for igjen å forene himmelen med jorden, Gud med den syndige menneskeheden. «For det er én Gud og én mellommann mellom Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus» (1. Tim. 2,5.) Uten en mellommann er vi fortapt, for våre synder skiller oss fra Gud, og vi har ingen muligheter for å komme til ham. Den uomvendte vil rik-

tignok ikke høre tale om dette — han mener at det er selvsagt at hvem som helst når som helst kan komme direkte til Gud. Men dersom Guds Ånd har rørt ved vår samvittighet, har vi begynt å innse vår syndefordervelse. Da står det ganske klart for oss at vi er ute testengt fra den hellige og rettferdige Gud.

Ved sin lidelse og død har Herren Jesus Kristus blitt Mellommannen. Dette embetet har på forskjellig vis sine forbilder i Det gamle testamente. Både kongen, profeten og presten var i en forstand mellommenn mellom Gud og folket. De kunne være det på grunnlag av at deres embete hadde tilknytning til Kristi mellommannsembete. Allerede før Kristus trådte inn i vår verden som menneske, var han i virksomhet i Israel (se 1. Kor. 10,4), og han er i ordets dypeste mening både profet (se Ap.gj. 3,22), yppersteprest (se Hebr. 3,1 f.) og konge (Joh. 18,37).

Når vi står ved Jesu kors, minnes vi framfor alt hans yppersteprestlige embete. Han står i vårt sted for Gud, og på våre vegne bærer han fram for Gud det offer som er fullkommen og gjelder i evighet (Hebr. 9,14). Men han representerer også Gud overfor oss mennesker, for «en mellommann er ikke bare for én» (Gal. 3,20). I hans tolmodige, underdanne lidelser avsløres Guds uendelige kjærlighet til syndere.

Man nøyser seg ikke med å korsfeste ham. Etter å ha spikret ham til korset, håner man ham og spotter ham på alle tenkelige måter. Man driver ap med hans kongeembete — hånlig oppfordrer man ham til å stige ned av korset. All denne hån og spott har man betegnet

som «Jesu sjels korsfestelse» fordi disse forferdelige ytringene av menneskelig ondskap må ha voldt ham ufattelig og ubeskrivelig smerte. Helt sikkert ble han i denne stund angrepet av de sværeste fristelser — likesom Satan en gang ved begynnelsen av hans jordiske livsgjerning hadde fristet ham til å forlate veien som førte til lidelsen og døden (Matt. 4), slik fristet han ham sikkert nå til å stige ned fra korset.

Hva var det da som holdt ham igjen til å bli på korset? Hans fullkomne lydighet mot Faderen (se Fil. 2,8) og hans ufattelige kjærlighet til oss, den kjærlighet som drev ham til å be for bødlene: «Fader, forlat dem! for de vet ikke hva de gjør.» Visste de virkelig ikke hva de gjorde? Soldatene visste naturligvis at de korstfestet en dødsdømt mann, men de hadde ingen anelse om at han var Guds Sønn. Denne uvitenhet var i hvert fall en formildende omstendighet. Jesus forringer ikke deres synd, men i sin forbønn nevner han den eneste formildende omstendighet som fantes. Slik er hans fullkomne kjærlighet. Hans forbønn omfatter i virkeligheten flere enn bødlene. Heller ikke Jesu dommere hadde noen full forståelse av dybden i sin forbrytelse. Derfor kan Peter si til dem: «Og nå, brødre! jeg vet at dere gjorde det i uvitenhet» (Ap.gj. 3,17). Men sin uvitenhet hadde de selv voldt. Hvis de hadde tatt imot Jesu ord, ville de ha kommet til tro på ham. Men hans ord fant ikke rom i dem (Joh. 8,37). Likevel nevner Peter deres uvitenhet som en formildende omstendighet.

«De vet ikke hva de gjør» — disse ordene gjelder i virkeligheten alle syndere.

Ikke noe menneske har noensinne sett sin hele synd. Luther sier at dersom et menneske fikk se alle sine synder, ville han aldri i evighet kunne trøstes, men i stedet dø av fortvilelse. Guds Ånd overbeviser om synd, og ethvert menneske som kommer til Kristus, har fått oppleve noe av denne overbevisning i samvittigheten. Men ingen av oss har ennå antatt hvor uhyggelig vår synd er i Guds øyne.

«De vet ikke hva de gjør.» Slik tenker og taler den fullkomne kjærigheten. Den tar alle formildende omstendigheter med i betraktingen. Den naturlige tilbøyelighet hos oss er derimot å forstørre våre medmenneskers overtredelser, men unnskyldde våre egne forseelser. Men også denne syndige tilbøyelighet har Jesus skaffet forsoning for gjennom sin forbønn.

*Den opphøyede Frelseren på korset
drar alle til seg*

Hvordan dette foregår, har han forklart i Joh. 6,44: «Ingen kan komme til meg uten at Faderen, som har sendt meg, drar ham.» Denne Faderens dragelse skjer ved Ånden, og Ånden får oss i tale gjennom Guds ord. Mange ganger taler han også til oss gjennom hendelser i våre liv. Det at et menneske kommer til Jesus, beror helt og holdent på om han lar seg drages til ham av Ånden. Hvordan dette går til, kan vi lære av det som berettes om den ene av de to røverne som ble korsfestet sammen med Jesus.

Begge disse mennene var grove forbrytere, som nå fikk sin straff. Begge var jøder og visste altså noe om Gud. Man kunne vel ha ventet at de begge i sin

dødsnød hadde ropt til Gud om forbarmelse. I stedet sporet en av dem Jesus: «Er ikke du Messias? Frels deg selv og oss!» Lidelsen alene — uten nåden — gjør intet menneske fromt. Slik har det vært sagt, og dette gamle visdomsordet bekreftes om igjen og om igjen av erfaringen.

De to forbryterne på Golgata så alt som skjedde med Jesus, og de hørte hvert ord han sa. Den ene lot seg ved alt dette bli dratt til Jesus, den andre støtte det fra seg. Slik skjer det fremdeles når Guds kall når oss mennesker: den ene tar imot det, den andre avviser det.

Den botferdige røveren tok imot kallet, ble omvendt og fikk Jesu løfte om adgang til Paradis. Omvendelsen består i at mennesker angrer sin synd og tror på Jesus. Det er helt klart at den botferdige røveren angret sin synd. Han sa til sin lidelsesfelle: «Vi får igjen hva våre gjerninger har forskylt.» Han erkjente altså sin synd. Han fortjente døden på korset, og det var sikkert selvsagt for ham at Guds strenge straff ville ramme ham, når han om ikke så lenge skulle over terskelen til evigheten. Han hatet sin synd og bekjente den offentlig. Hans anger var oppriktig. Det viste han ved at han forsøkte å føre sine kamerater til besinnelse: «Frykter du ikke engang for Gud, du som dog er under samme dom?» Når et menneske hater sin synd og forsøker å føre andre til troen, da er det klart at vedkommendes anger er sann.

Men den botferdige røveren bekjente også sin tro på Jesus. Han vitnet at Jesus var uskyldig: «Denne har ikke gjort noe galt.» Og han bekjente sin tro på Jesus

som Messias, Frelseren. Han ba: «Jesus! kom meg i hu når du kommer i ditt rike?» Han visste at Jesus hadde et rike, men han ba ikke om å få komme dit. En usling som han hadde fortjent fordømmelsen, og det sto klart for ham at han snart skulle være der. Men Jesus sa til ham: «Sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis.»

Sannelig er et ord som Jesus brukte for høytidelig å bevitne at det han sa var Guds ord. Så ettertrykkelig som mulig forsikret altså Jesus for denne botferdige forbryteren at han var frelst fra sine synder og at han samme dag skulle gå inn til Paradisets glede sammen med Jesus. Når et menneske tror på Jesus, er hans skyld tatt bort for Jesu skyld, og han er på veien til Guds Paradis.

Det finnes imidlertid mange som sier: Jeg kan ikke tro. Til et slikt menneske sier vi: Du har fullstendig rett i at du ikke kan tro. Du kan det ikke av deg selv, du kan det ikke uten Den Hellige Ånds hjelp. På den andre siden: Dersom Ånden har rørt ved din samvittighet, slik at du har begynt å se din synd, da kan du lære av den botferdige røvers eksempel hva det vil si å tro. *Du begynner å tro i samme øyeblikk som du kommer til Jesus med din synd?*

Du skal få be med sangeren:

Just som jeg er — ei med et strå
av egen grunn å bygge på,
jeg uforskyldt må nåde få
og kommer, o Guds Lam, til deg.

(Sangb. 208)

Fra «Smertenes mann»

Troens kamp

Derfor, la og oss, da vi har så stor en sky av vitner omkring oss, avlegge alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og med tålmodighet løpe i den kamp som er oss foresatt, idet vi ser på troens opphavsmann og fullender, Jesus —.

Hebr. 12,1 f.

Vi har en stor sky av vitner omkring oss, leser vi her.

Meningen med dette ord er klar. De kristne er å ligne med idrettsfolk som løper på banen. 1. Kor. 9,24 f. Alt som kan hindre dem i løpet er lagt av; ingen lange kapper og flotte klær i en slik stund! På tribunene sitter folk som er vitne til løpet. Spent følger de med for å se hvordan det går.

Vitnene som ordet taler om, det er de som er nevnt i kapitlet foran. De kjente og ukjente troens menn og kvinner i den gamle pakts tid, de er her tenkt som tilskuere til vårt løp.

Det er en sterk oppmuntring i en slik tanke. Det har gått noen foran oss på den veien vi går nå. De hadde sine vanskeligheter å stri med, som vi har våre. Og nå har de nådd målet.

La oss tenke på dem som gikk foran oss. Og la oss huske at målet vi sikter mot, er herligheten hjemme hos Gud. Stod det riktig klart for oss bestandig, så skulle det ikke være vanskelig å legge bort alt som kan hindre oss i løpet.

Den lange kappen som folk gikk med den gangen, var lite skikket når de skulle

løpe. Den måtte legges bort når en hadde hastverk.

Det som fremfor alle ting vil hindre oss, det er synden i alle dens former. Selv om det er hva folk kaller «små» synder, så henger de seg fast ved oss og hindrer løpet. Ja, de kan bli årsak til at en løper ikke når målet i det hele tatt.

Men la oss lære av de troens menn og kvinner som gikk foran oss. Og la oss frem for alle ting feste blikket på Jesus. Han har ved sitt evangelium kalt troen frem i hjertene våre, og han skal holde troen oppe inntil vår siste stund — når vi bare holder oss nær til ham.

C. Fr. Wisloff i Daglig Brød.

Det är nog!

*Det är nog vad Jesus gjorde.
Det är nog vad Jesus sagt.
Han fullgjorde vad vi borde.
Han Guds nåd i ljuset bragt.

O, så vila då mitt hjärta,
där du verklig vila får.
Uti både sorg och smärta
Tröst du får i Jesu sår.

Aldrig något eget gäller.
Det mig Skriften tydligt lär.
Allt hos mig den domen fäller,
att en syndare jag är.

Men var syndare benådas,
som till Jesus Kristus går.
Han av nåd i Kristus skådas
och den vita skruden får.

Det är nog vad Jesus gjorde.
Genom tron allt Hans är mitt.
Det står fast vad Jesus sade.
Nåden skall predikas fritt!*

*Men en gåva skall mottagas,
om den verkligt ägas skall.
Sorgligt är, när den förkastas.
Då man själv förkastas skall.

O, så hör! Vad Jesus gjorde
gäller både dig och mig.
Han ej någon däröm sporde,
när Han gick den tunga stig.*

*Men uti sin kropp Han tagit
all vår synd och skuld och brist
Skuldebrevet har Han slagit
fast vid korset. Det är visst!*

*O, så jubla nu mitt hjärta!
Det står fast vad Jesus sagt.
Varje synd och varje smärta —
allt på Honom blivit lagt.*

*Låt det ligga, där Han lade
allt som ofta tynger dig.
Bliv blott stilla, ty Han sade,
att Han själv har offrat sig.*

Lennart Karlson.